

«Оксамитові революції» в країнах Східної Європи. Розпад Радянського Союзу, Югославії та Чехословаччини. Політичні, економічні, соціальні та національні трансформації

«Оксамитові революції» в країнах Східної Європи. Польща. У липні 1989 р. парламент країни обрав главою держави В. Ярузельського. Уряд очолив головний редактор журналу «Солідарність» Т. Мазовецький. Уперше з 1948 р. керівником уряду був некомуніст.

У грудні 1989 р. з конституції були виключені статті про Польську об'єднану робітничу партію (ПОРП) як про керівну політичну силу і соціалістичний характер Польщі. У січні 1990 р. ПОРП припинила своє існування. У країні діяло майже 60 політичних партій. Після перемоги Л. Валенси у грудні 1990 р. на президентських виборах, остаточного удару по комуністичній системі було завдано у жовтні 1991 р., коли на виборах до парламенту перемогли також правоцентристські сили.

Нова економічна політика під керівництвом міністра фінансів, віцепрем'єра Л. Бальцеровича, дістала назву «шокова терапія». Вона означала боротьбу з інфляцією, жорсткість кредитної та податкової політики, урегулювання зовнішньої заборгованості; на наступному етапі реформ — звільнення ціноутворення від централізованого контролю, зняття обмежень у сфері торгівлі тощо. Реформи оздоровили економіку і надали їй імпульсу до розвитку, хоч і відбулося це завдяки зниженню рівня життя більшості населення.

У 2004 р. Польща стала членом ЄС. Вступ країни в Євросоюз спричинив зростання цін, але дав позитивні наслідки. У 2018 р. темпи зростання польської економіки були одними з найвищих у Європі.

На парламентських виборах у 2005 р. перемогла консервативна партія «Право і Справедливість» (ПіС). Прем'єр-міністром Польщі став її представник К. Марцинкевич. Після його відставки в липні 2006 р. коаліційний уряд очолив лідер ПіС Я. Качинський.

На президентських виборах у жовтні 2005 р. перемогу здобув кандидат від ПіС Л. Качинський (брат-близнюк Я. Качинського). Л. Качинський намагався удосконалити систему соціального забезпечення, боротися з корупцією, виступав за повернення Польщі до традиційних католицьких цінностей.

10 квітня 2010 р. в авіакатастрофі під Смоленськом загинув президент Л. Качинський і велика частина польської політичної та військової еліти — загалом 96 осіб. Президент мав виголосити промову на польському військовому

цвинтарі у с. Катині (Смоленська область, росія) під час жалобних заходів, приурочених до 70-ї річниці катинської трагедії. Загибель відомих громадських діячів стала для Польщі шоком; цю подію назвали «Другою Катинською трагедією».

Виконувачем обов'язків президента став маршал сейму (голова нижньої палати Польського парламенту) Б. Коморовський. У липні 2010 р. Б. Коморовського обрали президентом країни. У 2015 р. новим президентом Польщі став представник ПіС Анджей Дуда.

Польсько-українські відносини мають стратегічне значення для обох країн. Польща першою з держав світу визнала незалежність України та встановила з нею дипломатичні відносини, активно сприяє європейській інтеграції України. У 2012 р. в Україні та Польщі успішно відбувся чемпіонат Європи з футболу.

Угорщина. У 1988 р. Я. Кадар пішов у відставку. В Угорщині почала формуватися багатопартійна система. У 1989 р. замість УСРП виникла Угорська соціалістична партія (УСП). Держава почала називатися Угорська Республіка.

У 1999 р. Угорщина стала членом НАТО, у 2004-му — членом Європейського Союзу. У країні тривали позитивні зміни в економіці.

Після чергових парламентських виборів новим прем'єром з травня 2010 р. став В. Орбан (обіймав цю посаду і в 1998–2002 рр.), лідер правої партії «ФІДЕС». Політика керівництва країни зумовлює критику ЄС (антиміграційна політика, контроль над ЗМІ, спроби закриття Центральноєвропейського університету, корупція у владі тощо). У травні 2019 р. Рада Європи заявила про порушення в Угорщині прав людини, невідповідний рівень захисту біженців та проблеми із незалежністю судової системи.

Українсько-угорські відносини активно розвиваються з грудня 1991 р., коли Угорщина визнала незалежність України. Активізувалася співпраця в металургії, машинобудуванні, енергетиці, аграрному секторі. Країни взаємодіють у справі ліквідації наслідків повеней на Закарпатті та на сході Угорщини. Для 130-тисячного угорського населення, яке живе в Закарпатській області України, створені всі умови для збереження національних традицій. Угорщина вкладає чималі кошти в розвиток культури й освіти українських угорців, а також в інфраструктуру Закарпаття загалом. Але від 2017 р. угорсько-українські відносини погіршилися. Підставою для цього став український закон про освіту.

Угорщина наразі блокує інтеграцію України в ЄС і НАТО. Очевидно, що труднощі українсько-угорських відносин шкодять обом країнам. Ці відносини мають перспективи поліпшення, зокрема, завдяки зусиллям європейських партнерів обох країн та США.

Болгарія. Починаючи з літа 1989 р. **Т. Живков**, оголосивши «перебудову» в Болгарії, поступово почав утрачати важелі управління країною. 10 листопада 1989 р. керівництво Болгарської комуністичної партії (БКП) змусило Живкова піти у відставку з усіх посад.

Листопадові події за своєю суттю були революцією. У країні почали створювати нові партії, організації. XI з'їзд БКП в 1990 р. відмовився від керівної ролі компартії і проголосив побудову **«оновленого соціалізму»**. **Т. Живкова** виключили з партії.

У країні ліквідовували закони, що обмежували демократичні права громадян, відбувалася деполітизація армії, правоохоронних органів, реабілітація колишніх політичних в'язнів. Усі нові демократичні партії, рухи й об'єднання стали засновниками і членами створеного в грудні 1989 р. Союзу демократичних сил (СДС). Були ухвалені закони про повернення власності колишнім власникам (реституція), конфіскацію майна компартії, деідеологізацію науки й освіти.

Особливістю політичного життя Болгарії у наступні роки стала участь у ній болгарського царя Сімеона II, який прожив понад півстоліття за кордоном. У 2001 р. він створив політичний блок «Національний рух Сімеон II» і здобув перемогу на парламентських виборах, обійнявши у свої 64 роки посаду прем'єр-міністра.

На президентських виборах 2001 р. болгарські виборці віддали перевагу лідеру БСП Г. Пирванову. У Болгарії склалася унікальна ситуація: на чолі держави перебував соціаліст із колишніх комуністів, а уряд очолював цар-реформатор.

Пригадайте, що означає поняття «єврозона», і яке значення має єдина валюта ЄС для економічного розвитку країн Євросоюзу.

Наприкінці березня 2004 р. Болгарія одночасно з шістьма державами стала членом НАТО. З 1 січня 2007 р. країна — член ЄС.

На парламентських виборах 2009 р. більшість місць виборола нова партія «ГЕРБ», очолювана Б. Борисовим. Ця партія виступає за європейський вибір для Болгарії.

Намагаючись зберегти традиційно гарні відносини з Росією, Болгарія водночас прагне посилювати європейську інтеграцію. У 2018 р. було оголошено, що Болгарія стане наступним членом єврозони.

Болгарію і Україну завжди пов'язували тісні відносини. Софія і Київ чимало зробили для розблокування збройних конфліктів у Косово і Македонії. Активізували взаємодію з болгарськими колегами українські металурги, хіміки, машинобудівники, транспортники.

Болгари компактно живуть в Одеській і Запорізькій областях, мають можливості для розвитку національної культури й зміцнення зв'язків зі своєю історичною батьківщиною.

Румунія. Революція розпочалася з каральних дій урядових сил, які жорстоко придушили виступ громадян у м. Тімішоарі. 20 грудня 1989 р. заворушення перекинулися до м. Бухареста. У наступні дні відбувалися запеклі зіткнення демонстрантів з військами і силами державної безпеки («секурітате»).

22 грудня Чаушеску і його дружину заарештували і вже через три дні розстріляли за вироком військового трибуналу. Одним з лідерів антиталітарної революції був І. Ілієску, у 1990 р. його обрали президентом Румунії. У 2004 р. Румунія стала членом НАТО, у 2007 р. — членом ЄС.

Розвиток українсько-румунських відносин затьмарювали спроби Румунії висунути територіальні претензії до України. Улітку 2003 р., після тривалих і багаторічних переговорів, був підписаний Договір про режим державного кордону між Румунією й Україною. Українсько-румунське торговельно-економічне співробітництво передбачає створення нових шляхів транспортування нафти і газу, інтеграцію енергетичних систем, модернізацію транспортних комунікацій.

Чехословаччина. Наступ тоталітаризму спричинив активізацію дисидентського руху в країні. Група діячів науки і культури 1 вересня 1977 р., спираючись на Заключний акт наради в Гельсінкі і посиляючись на Загальну декларацію прав людини, виступила з декларацією, у якій висувалися основні вимоги до демократизації суспільства. Документ дістав назву «Хартія-77», його підписали 242 особи, які брали активну участь у реформаторському русі 1960-х років. Навколо «Хартії-77» у країні формувалася організована опозиція.

Революція у Чехословаччині розпочалася з розгону владою студентської демонстрації в м. Празі 17 листопада 1989 р. Дії поліції зумовили страйк студентів, а з 21 листопада розгорнулися масові демонстрації в столиці. Поліція відступила.

Антитоталітарна революція відбувалася мирним шляхом. Під час мітингів і демонстрацій не сталося жодного збройного зіткнення, навіть не було розбито жодного вікна. Тому події листопада 1989 р. дістали назву «ніжної», або «оксамитової революції».

Утім між Чехією та Словаччиною наростали відцентрові тенденції. Чехословаччина як єдина держава припинила існування 31 грудня 1992 р. У новий 1993 рік увійшли дві нові самостійні держави — Чехія і Словаччина.

Стан Чехії характеризується політичною стабільністю, розвиненою економікою, прагненням інтегруватися у світове співтовариство. Президентом республіки у 1993 р. обрано Вацлава Гавела.

Вацлав Гавел (1936–2011 рр.) — президент Чехословаччини у 1989–1992 рр., президент Чехії в 1993–2003 рр. Народився в багатій родині, яка належала до давнього і поважного роду. Освіту здобув на економічному факультеті у Вищій технічній школі й на театральному факультеті Академії образотворчих мистецтв. З 1960 р. Гавел пов'язує своє життя з театром, працюючи техніком сцени, асистентом режисера, режисером. Пробоє себе як драматург. Широку популярність дістали його драми в дусі театру абсурду, а також есеї. У 1968 р. Гавел очолив об'єднання «Клуб незалежних письменників». Неодноразово переслідувався владою. Близько п'яти років провів у в'язниці. Один з лідерів руху «Хартія-77» та «оксамитової революції».

Вацлав Гавел

У 1999 р. Чехія стала членом НАТО, у 2004 р. — членом ЄС. Зміна урядів не завадила стабільному розвитку країни. У 2003–2013 рр. президентом Чехії був В. Клаус.

З 2013 р. главою держави став Мілош Земан, відомий своїми лівими та проросійськими висловлюваннями. На виборах 2018 р. він знову здобув перемогу. Проте президент у Чехії має переважно церемоніальні повноваження.

Україна посідає друге місце після росії за обсягом торгівлі із Чехією серед пострадянських держав. На українському ринку закріпилися чеські компанії «Шкода авто» і «Шкода ядерне машинобудування».

У 1990-ті роки у Словаччині здійснювався болісний перехід від централізовано-планової економіки до ринкової. У 2004 р. країна стала членом НАТО та ЄС. Здійснення ринкових реформ і приватизації, перетворення в законодавчій сфері, державна підтримка підприємництва та захист приватної власності створили передумови для стійкого економічного зростання.

З 2014 р. президентом країни є Андрей Кіска, відомий як політик, підприємець, публіцист і філантроп. Між Словаччиною і Україною розвивається співробітництво в нафтопереробній промисловості, металургії, будівництві, енергетиці, переробці лісу.

Югославія. Розпад Югославії розпочався з розпаду Союзу комуністів Югославії (СКЮ) у 1990 р. До середини 1992 р. федеральні органи влади втратили контроль за ситуацією.

Міжетнічні та міжрелігійні конфлікти в регіоні, що мають тривалу історію, і намагання переглянути існуючі кордони спричинили війну, що тривала в 1991–1995 рр., 1998–1999 рр.

У Хорватії протистояння хорватів і сербів набуло характеру міжетнічної війни. У лютому 1991 р. сербські громади на території Хорватії утворили свою державу — Сербську Країну, що вирішила відокремитися від Хорватії та заявила про свою приналежність до Сербії. Між сербами і хорватами спалахнула війна. Навіть введення військ ООН не змогло зупинити бойові дії. У серпні 1995 р. хорватські війська перейшли в наступ проти загонів Сербської Країни.

Частина окупованих хорватських земель повернулася під контроль уряду після блискучої воєнної операції. Іншу частину Загреб вирішив повертати через тривалий мирний процес, що відбувався за посередництва ООН.

1 липня 2013 р. відбулося приєднання Хорватії до ЄС. Після виборів 2015 р. на посаді главу держави соціал-демократа І. Йосиповича змінила Колінда Грабар-Кітарович, що представляє правоцентристську Хорватську демократичну співдружність.

Югославія в 1941–1991 рр.

Джерело: uahistory.co

У **Боснії і Герцеговині** національна нетерпимість і релігійний екстремізм призвели до громадянської війни між трьома громадами цієї колишньої югославської республіки — сербською, хорватською і мусульманською. Хорвати і мусульмани об'єдналися проти сербів.

Поворотним моментом у цих подіях було розроблення протиборчими сторонами за підтримки Росії, США, ФРН, Франції та Великої Британії в американському м. Дейтоні (1995 р.) пакету мирних документів. Відповідно до мирної угоди Боснія і Герцеговина залишалася єдиною державою і складалася з хорватсько-мусульманської Федерації БіГ і Республіки Сербської. Для підтримки миру в БіГ було введено 50-тисячний контингент військ НАТО, миротворчі сили ООН, у т. ч. й український батальйон. Конфлікт вдалося призупинити, але проблеми співіснування різних етнічних громад БіГ лишаються складними.

Останніми роками в БіГ окреслилися ознаки стабілізації.

Косово. У 1997 р., коли влада Союзної Республіки Югославії (СРЮ) розпочала репресії щодо албанського населення краю, сталися перші збройні сутички між сербами й албанцями. У 1998 р. СРЮ направила сербські війська в Косово, щоб витиснути місцеві військові формування албанців. Близько 200 тис. сербів залишили автономний край. Збільшувався потік і албанських біженців.

У конфлікт втрутилися західні країни. 24 березня 1999 р. авіація НАТО без санкції Ради Безпеки ООН розпочала бомбардування території СРЮ, що тривали до 10 червня. Під час бомбово-ракетних ударів постраждали численні цивільні об'єкти. З кінця 1999 р. Косово перебуває під управлінням тимчасової адміністрації ООН.

У 2008 р. парламент проголосив незалежність Республіки Косово. Країна не стала членом ООН, проте її незалежність визнали більш як 100 країн світу, серед них США, Німеччина, Франція, Польща. Натомість Греція, Іспанія, Румунія, Словаччина, а також Сербія і росія та деякі інші країни не готові визнати Косово. Україна займає позицію вичікування, не ухвалюючи рішення щодо Косово.

Сербія. Союзна Республіка Югославія (СРЮ) з'явилася у квітні 1992 р. внаслідок об'єднання Сербії і Чорногорії. Тривалий час проти Югославії діяли міжнародні економічні санкції. У країні не припинялася економічна криза. З приходом до влади у 2000 р. демократичної опозиції західні країни зняли більшість санкцій.

На початку XXI ст. сербське політичне керівництво почало проводити курс на зближення з Євросоюзом і НАТО. У травні 2011 р. влада Сербії заарештувала та видала міжнародному Гаазькому трибуналу генерала Р. Младича, якого звинувачують у злочинах щодо мусульманського населення під час війни в Югославії. Цей крок спільно з реформами мав сприяти вступу Сербії до ЄС.

Попри традиційно близькі відносини Сербії з росією, у 2014 р. Сербія і НАТО узгодили план індивідуального партнерства.

У 2017 р. президентом Сербії став Александар Вучич, орієнтований на тісну співпрацю з росією, зокрема й військову. Проти цієї політики та проти утисків демократії наприкінці 2018 — на початку 2019 рр. відбувались масові акції протесту.

Чорногорія. З кінця 1990-х рр. новий чорногорський лідер М. Джуканович узяв курс на відокремлення Чорногорії від СРЮ. На основі домовленостей між двома країнами у 2003 р. Союзна Республіка Югославія припинила своє існування. Її замінив новий державний союз — Сербія та Чорногорія.

У 2006 р. за підсумками референдуму Чорногорія проголосила незалежність, яку визнали Сербія та більшість країн світу.

Курс Чорногорії на приєднання до НАТО викликав незгоду із цим росії. 16 жовтня 2016 р. в Чорногорії здійснено спробу державного перевороту. Уряд Чорногорії та західні спецслужби заявили, що мають докази причетності до цього політичного керівництва росії.

5 червня 2017 р. Чорногорія офіційно стала 29-м членом НАТО.

На президентських виборах у квітні 2018 р. громадяни країни обрали президентом Міло Джукановича (був главою держави у 1998–2002 рр., прем'єр-міністром чотирьох каденцій протягом 1998–2016 рр.). Він пообіцяв, що

Чорногорія стане членом ЄС до закінчення п'ятирічного терміну його перебування на посаді президента.

Після проголошення незалежності Словенії в червні 1991 р. федеральна влада за допомогою введення військ СФРЮ на територію цієї республіки сподівалася не допустити її відокремлення. Однак у Словенії югославські війська натрапили на рішучий і організований опір.

Сьогодні Словенія має найвищий показник ВВП на душу населення серед країн регіону. Досягненню успіхів країни сприяють політична стабільність, демократизація суспільства, ефективні реформи, наявність висококваліфікованої робочої сили.

За роки незалежності країна не знала політичних потрясінь, а всі питання державного й громадського життя вирішують конституційним шляхом. У 2004 р. Словенія стала членом НАТО та ЄС.

На виборах у 2008 р. перемогли соціал-демократи. Прем'єр-міністром Словенії, що є парламентською республікою, став Б. Пахор. На виборах 2012 р. його обрали президентом країни.

Північна Македонія, як й інші балканські держави, є багатонаціональною країною. У її західних районах близько 60 % населення країни становлять етнічні албанці.

У лютому 2001 р. косовські албанські бойовики перетнули кордон з Македонією. Одночасно бойові дії розпочали місцеві албанські збройні формування. У країні було впроваджено воєнний стан. Запеклі бої із застосуванням авіації велися неподалік від м. Скоп'є.

За участі НАТО і ЄС у серпні 2001 р. між македонською владою і місцевими албанськими збройними формуваннями було укладено перемир'я. На референдумі у 2004 р. громадяни країни висловилися за надання албанському населенню рівних політичних прав і підтримку міжнародного миру.

Македонія офіційно змінила назву своєї держави 12 лютого 2019 р. відповідно до Преспанської угоди з Грецією, ратифікованої урядами обох країн. У відповідь на перейменування Греція розблокувала для Північної Македонії шлях до ЄС і НАТО.

Розпад Радянського Союзу, Югославії та Чехословаччини. Період «перебудови» в СРСР значно активізував національний рух у низці союзних республік. Уже в грудні 1986 р. в столиці Казахстану Алма-Аті спалахнули перші за багато років у СРСР більш-менш значні заворушення на національному ґрунті. Причиною стало рішення М. Горбачова звільнити з посади першого секретаря компартії Казахстану Д. Кунаєва і призначити на його місце свого ставленика Г. Колбіна. Як стверджував пізніше наступник Колбіна Н. Назарбаєв, процедура обрання Колбіна, яка тривала менше 20 хвилин, «обурила цілковитою зневагою до думки навіть партійного активу». Так само у Вірменії, Азербайджані та деяких інших республіках СРСР місцеві партійні керівники не збиралися без бою здавати владу.

Проте дводенні заворушення не були сприйняті серйозно у Москві, де, як і раніше, вважали національне питання «успішно вирішеним». Відтак поступово на карті СРСР з'явилися місця і зони кривавих зіткнень: Нагорний Карабах, де відбувалися сутички між азербайджанцями та вірменами, Сумгаїт, Фергана. Протягом 1988–1989 рр. у них загинуло 292 особи, 5200 було поранено. Близько 360 тис. радянських громадян довелося тікати з місць проживання.

Ослаблення ідеологічного диктату і дозвіл на демократичні вибори сприяли перемозі на виборах до Верховних Рад Латвії і Литви опозиційних національних рухів. В Естонії опозиціонери отримали трохи менше половини депутатських мандатів. Протягом весни — літа 1990 р. Литва, Естонія, РРФСР, Україна й інші радянські республіки ухвалили декларації про державний суверенітет. М. Горбачов іронічно назвав цей процес «парадом суверенітетів».

Для зміцнення своєї позиції центральне керівництво призначило на 17 березня 1991 р. всесоюзний референдум із питань збереження СРСР. Хоча за це висловилися 76 % опитуваних, референдум не вніс ясності у суперечності щодо нового союзного договору і подальшої долі СРСР. Тому консервативні сили в союзному керівництві, незадоволені послабленням своєї влади, вирішили скинути М. Горбачова й поновити «старі» порядки. Уранці 19 серпня 1991 р. ТАРС передав інформацію, що Горбачов за станом здоров'я не може більше виконувати повноваження президента СРСР, у зв'язку з чим влада переходить до рук віцепрезидента Г. Янаєва.

Водночас було оголошено про створення Державного комітету з надзвичайного стану (ДКНС), до складу якого увійшли 8 осіб з найближчого оточення М. Горбачова. Це означало державний переворот. Проте з перших годин перевороту активний опір ДКНС чинили президент росії Б. Єльцин, обраний на цю посаду 12 червня 1991 р., передова частина населення Москви та найбільших промислових центрів. Введені до столиці війська також не виступили проти мирного населення, яке стало на захист «Білого дому» — будинку парламенту росії, що став штабом демократичних сил. Усі ці фактори, а також активний протест з боку міжнародного співтовариства сприяли перемозі сил демократії у СРСР.

Після краху перевороту події набрали кардинально нового характеру. Ще на початку «путчу» Б. Єльцин підписав укази про перехід усіх органів виконавчої влади Союзу РСР у підпорядкування президенту росії. 20 серпня він оголошує себе головнокомандувачем Збройних сил СРСР на території росії. Наступними указами російська влада переводила під свій контроль підприємства союзного значення, телебачення і радіо. Отже, союзний «центр» майже перестав існувати. З 23 серпня до 1 вересня 1991 р. проголосили свою незалежність Естонія, Латвія, Україна, Молдавія, Азербайджан, Узбекистан та Киргизстан.

1 грудня 1991 р. в Україні відбувся референдум, на якому громадяни майже одностайно (трохи менше 91 %), висловилися за незалежність республіки.

Обраний президентом Л. Кравчук зрозумів результати референдуму як мандат на неприєднання України до нового союзного договору.

8 грудня 1991 р. у білоруській урядовій резиденції «Вискулі», що в Біловезькій Пущі (біля Бреста), таємно зібралися керівники трьох республік — білорусі, росії та України: С. Шушкевич, Б. Єльцин, Л. Кравчук. Наслідком зустрічі стала заява, підписана 8 грудня, про те, що «Союз РСР як суб'єкт міжнародного права і геополітична реальність припинив своє існування». Потім Б. Єльцин зателефонував американському президенту Дж. Бушу, а С. Шушкевич — М. Горбачову. Так політичні реформи Горбачова завершилися розпадом СРСР. М. Горбачову, першому й останньому президенту СРСР, нічого не залишалося, як подати у відставку. Це сталося 25 грудня 1991 р.

Югославія складалася із шести окремих республік і двох автономних провінцій, а загалом у ній проживало 25 різних етнічних груп. Конституція 1974 р. істотно розширила права союзних республік та автономних країв, що сприяло формуванню в них власних політичних еліт. У новому державному устрої виразно проглядали риси конфедерації. Єдність країни було на практиці поставлено у залежність від єдності Союзу комуністів Югославії, а долю останнього — від особи Тіто.

Після смерті лідера Югославії 4 травня 1980 р. відцентрові тенденції посилились. У країні не залишилося стабільного керівництва — найвищі посади в державі та СКЮ заміщувалися строком на один рік почергово представниками всіх республік і країв. Національні проблеми стали віссю політичного життя Югославії. Наприкінці травня 1981 р. великі заворушення спалахнули у найбільш відсталому в економічному аспекті краї — Косові, де 90 % населення складали етнічні албанці. Вони вимагали створення суто албанського краю і надання йому статусу республіки. Зіткнення демонстрантів із міліцією призвели до жертв з обох сторін. Напруженість не спадала і в наступні роки. Саме косовські події 1981 р. започаткували кризу югославської державності.

Унаслідок усього цього в 1991 р. в країні спалахнула громадянська війна. Під приводом припинення етнічного конфлікту і розмежування сторін, що воювали, до країни було введено війська ООН — міжнародні миротворчі сили. У конфлікт втрутилось і Європейське Співтовариство. Його члени в січні 1992 р. вирішили визнати всі нові держави, які забажали б вийти зі складу Югославії. Після міжнародного визнання Хорватії Сербія автоматично ставала агресором, бо тепер її війська перебували на території суверенної держави.

Проти Сербії було введено міжнародні санкції. Зрештою, Сербія вивела свої війська з Хорватії, проте на території останньої продовжувала існувати ніким не визнана республіка Сербська Країна. У 1995 р. хорватська армія провела успішну операцію «Буря», внаслідок якої республіку Сербську Країну було ліквідовано, значна частина сербів була знищена, а решта стали біженцями. У 1997 р. Хорватія шляхом переговорів домоглася суверенітету і над Східною Славонією.

Македонія здобула незалежність на основі референдуму у вересні 1992 р., уникнувши воєнної конфронтації. Також проголосив незалежність своєї країни й парламент Боснії та Герцеговини. СФРЮ вже майже не існувало. У Белграді вирішили створити нову федерацію — Союзну Республіку Югославію (СРЮ), яка об'єднала Сербію і Чорногорію (квітень 1993 р.).

Нову державу очолив лідер колишніх комуністів Сербії Слободан Милошевич, який став президентом СРЮ. Але на цьому трагедія на Балканах не припинилась. У березні 1992 р. розгорівся етнічний конфлікт у Боснії та Герцеговині. У цій новоутвореній державі проживали три етнічно-релігійні групи: серби (православні), які становили 1/3 населення, хорвати (католики) та серби й хорвати, які сповідували іслам. Сербська частина населення на чолі з Радованом Караджичем прагнула приєднання до СРЮ. Мусульманська частина населення на чолі з Алією Ізетбеговичем наполягала на незалежності; хорватська частина населення прагнула приєднання районів компактного проживання хорватів до Хорватії. Спроба розшматувати республіку вилилась у тривалу війну, яка позначилась особливою жорстокістю та етнічними чистками.

Ще одна Балканська війна була розв'язана в березні 1999 р. в Косові, де посилювалося етнічне протистояння між албанцями і сербами. Причини сербсько-албанського конфлікту приховуються у глибині віків. Приводом до загострення ситуації стало анулювання президентом С. Милошевичем автономії албанської громади. У січні — лютому 1999 р. відбулися переговори ворожих сторін за участі західних дипломатів у передмісті Парижа — Рамбуйє. Югославський президент не погодився на пропозицію Заходу про введення військ НАТО до Косова з метою припинення конфлікту і не підписав підсумковий документ. Тоді командування НАТО з метою примусити С. Милошевича піти на поступки у березні 1999 р. розпочало бомбардування югославських військових, а потім і промислових та цивільних об'єктів. Воєнні дії тривали 75 днів. Наприкінці травня 1999 р. С. Милошевич пішов на поступки і погодився на введення іноземних військових.

Під час президентських виборів 2000 р. владу захопив лідер опозиції В. Коштуница. У березні 2001 р. Милошевича було взято під варту, а в липні — передано до Міжнародного суду в Гаазі як воєнного злочинця. Процес розтягнувся на кілька років, і під час нього Милошевич помер. У 2007 р. зі складу СРЮ вийшла Чорногорія, а наступного року проголосив незалежність край Косово. Його незалежність визнали понад 60 країн світу, серед них США, Німеччина, Франція, Польща.

«Оксамитове розлучення». У результаті «оксамитової революції» 29 грудня 1989 р. Федеральні збори ЧСРС обрали відомого опозиціонера, драматурга, борця за права людини і побудову громадянського суспільства Вацлава Гавела президентом країни. Головою Федеральних зборів став А. Дубчек, лідер «Празької весни». Нове керівництво було сформовано на коаліційній основі. Держава дістала назву Чеської і Словацької Федеративної Республіки (ЧСФР).

У 1990 р. уряд розпочав економічні реформи. «Батьком» реформи був міністр фінансів Вацлав Клаус. Вона базувалася на роздержавленні та приватизації, забезпеченні конвертованості крони, вільному ціноутворенні. Уряд домогся збалансованості державного бюджету і приборкання інфляції. Були проведені велика і мала приватизації, внаслідок чого частка держави у ВВП із 97 % скоротилася до близько 20 %. Незважаючи на болісність перетворень, життєвий рівень населення у складний перехідний період був одним із найвищих у Східній Європі.

Формальним приводом до розпаду Чехословаччини стали результати парламентських виборів. Улітку 1992 р. у Чеській Республіці найбільшу кількість голосів виборців здобула Громадська демократична партія (ГДП), очолювана В. Клаусом. У Словаччині 37,2 % виборців підтримали Рух за демократичну Словаччину (РДС) В. Меч'яра.

Одразу ж після підбиття підсумків виборів за ініціативи ГДП почалися переговори В. Клауса і В. Меч'яра щодо розпуску федерації. На думку населення політики не зважали — згідно з опитуваннями громадян, проти розпаду країни виступали 63 % словаків і 64 % чехів. Пропозицію проведення загальнодержавного референдуму ГДП відкинула. Усе мала вирішити позиція Федеральних зборів. У вирішальний момент у них змінилося керівництво: у вересні 1992 р. їхній голова — А. Дубчек — став жертвою автомобільної катастрофи і 7 листопада помер. А вже 25 листопада Федеральні збори з перевагою у три голоси ухвалили закон про припинення з 31 грудня існування федерації. Майно, фінанси та інші цінності були розділені відповідно до пропорції населення (2:1). 1 січня 1993 р. на карті Європи з'явилося дві держави — Чеська Республіка і Словацька Республіка. Президентом Чеської Республіки став Вацлав Гавел. Уряд очолив Вацлав Клаус.

Політичні, економічні, соціальні та національні трансформації у країнах Центрально-Східної Європи після революцій. «Оксамитові» революції призвели до формування багатопартійної системи у країнах Центрально-Східної Європи. Розпочався процес створення громадянського суспільства.

Наприклад, ухвалення Великими народними зборами Болгарії нової конституції 1991 р. стало важливим етапом у переході країни до демократичного державного устрою:

Болгарія є республікою з парламентським управлінням;

вищий законодавчий орган — Народні збори (парламент), що складаються з 240 народних представників;

Кабінет міністрів і президент (обраний на 5 років) здійснюють виконавчу владу;

судова влада є незалежною.

Подібний сценарій створення інститутів демократичної правової держави відбувся й в інших країнах колишнього соціалістичного табору.

У соціально-економічній сфері ситуація була набагато складнішою. Розпочата приватизація вимагала тривалого часу. Закриття або перепрофілювання

збиткових підприємств збільшувало безробіття. У більшості підприємств, що раніше орієнтувалися на постачання своєї продукції до Радянського Союзу, виникли проблеми зі збутом своїх товарів на Заході. У низці країн посилювалися міжнаціональні суперечності, зростало соціальне напруження. Загалом перехід до ринку в різних країнах регіону відбувався досить болісно для населення.

Темпи приватизації були набагато вищими в Польщі, Словенії і Угорщині. Наприклад, у кінці 1989 р. у Польщі було прийнято програму «шокової терапії», автором якої став Лешек Бальцерович. Програма передбачала: одночасне запровадження вільної торгівлі та скасування контролю над цінами; зростання цін; скорочення виробництва; включення ринкових механізмів економіки; початок приватизації державного сектору, стимулювання розвитку приватного підприємництва; залучення іноземних кредитів.

У перші роки здійснення реформ така політика наштотувала серйозні труднощі. Особливо постраждали сільські жителі, які становили близько третини економічно активного населення — їх рівень життя знизився на 30–40 %, тобто набагато більше, ніж у інших соціальних верств. Реформи спричинили масове безробіття. Слабка соціальна захищеність трудящих неодноразово викликала акції протесту.

Чимало людей розгубилося, втратило життєві орієнтири. Відчутно погіршилося становище робітників текстильної промисловості, розташованої навколо Лодзі, а також вугільної та металургійної на півдні країни. Проте в наступні роки економічне становище Польщі і, відповідно, рівень життя більшості населення поступово покращилися.

В Угорщині після політичної трансформації та соціально-економічних перетворень на зламі 1980–1990-х рр. зусилля уряду І. Антала були спрямовані на розвиток демократичних процесів, перехід до соціально орієнтованої ринкової економіки та входження країни до НАТО та ЄС. З 1991 р. в Угорщині розпочалась масова приватизація, яка поступово охоплювала малі, середні і великі підприємства. У результаті на середину 1990-х років більшість товарів у країні вироблялася у приватному секторі. Угорська продукція стала конкурентоспроможною. 70 % експорту країни йде до країн ЄС. Важливим у політиці уряду було залучення іноземних інвестицій і обслуговування значного зовнішнього боргу.

Словенія має найвищий рівень ВВП на душу населення серед країн регіону. Досягненню успіхів у країні сприяють демократизація суспільства, політична стабільність, ефективні реформи. Близько 70 % експорту зі Словенії припадає на країни Заходу. У 2004 р. Словенія стала членом НАТО та ЄС.

В інших країнах, зокрема в Сербії, Македонії, Болгарії та Румунії, ринкові реформи в 1990-х рр. проводились повільно і хаотично. Економічні прорахунки колишніх комуністів у новій подобі призвели до значного падіння життєвого рівня населення цих країн, що викликало певне розчарування

і привело до влади більш радикально налаштовані партії. Найбільш працездатна частина населення стала шукати заробітків на Заході.

Так, у Болгарії ще 1991 р. ухвалено закон про землю, але земельна реформа в країні просувалася повільно. Багато проблем спричинила поквапна, непродумана ліквідація адміністративним способом, аж до введення військ, рільницьких кооперативів (вельми прибуткових, з європейськими ринками збуту продукції) ще до створення нових структур власників. Це призвело до розпродажу більшої частини худоби, зокрема племінного стада, техніки, будівель та іншого майна.

До кінця 1996 р. інфляція досягла рівня понад 150 %, з початку року національна валюта — лев — девальвувалася на 70 %, було вичерпано золотий запас країни, потік іноземних інвестицій припинився. У цих умовах країни ЄС надали Болгарії та деяким іншим країнам значну фінансову допомогу, це привело до стабілізації соціально-економічної ситуації, що посприяло євроінтеграційним настроям населення.

Стабілізації в Болгарії вдалося досягти на початку XXI ст. Протягом 2004–2008 рр. у країні навіть спостерігався стабільний приріст (близько 6 %). Це дозволило країні у 2007 р. отримати членство в Євросоюзі.

У деяких країнах регіону існують і національні проблеми. Так, наприклад, зберігається напруженість у відносинах між Румунією й Угорщиною через давню трансільванську проблему. Угорське населення у Трансільванії зазнає, хоча й меншого, ніж за режиму Чаушеску, обмеження національних прав і свобод.

Загалом, можна констатувати, що країни Центральної та Східної Європи здолали політичні і соціально-економічні проблеми і труднощі, які виникли після зміни суспільного ладу, та поступово просуваються вперед у своєму розвитку.

Додаткові матеріали

1. 24 Канал. 2014. «Осінь народів» у Польщі, Чехословаччині, Німеччині т... YouTube.
URL: https://www.youtube.com/watch?v=f3_Y1bswSZw&t=472s
2. Історія Без Міфів. 2022. Югославія: чому розпалася балканська федерація? // Історія без міфів. YouTube.
URL: <https://www.youtube.com/watch?v=E8ug4oyjfSs&t=20s>

Рекомендовані джерела

1. Гісем О. В., Мартинюк О. О. Всесвітня історія : підр. для 11 класу (профільний рівень). Харків : Ранок, 2019. 242 с.
URL: <https://shkola.in.ua/2246-vsесvitnia-istoriia-11-klas-hisem-2019-prof.html>
2. Ладиченко Т. В., Заблоцький Ю. І. Всесвітня історія : підр. для 11 класу (профільний рівень). Київ : Генеза, 2019. 224 с.
URL: <https://shkola.in.ua/2243-vsесvitnia-istoriia-11-klas-ladychenko-2019-prof.html>

3. Ладиченко Т.В., Заблоцький Ю.І. Всесвітня історія: підр. для 11 класу (рівень стандарту). Київ : Генеза, 2019. 160 с.
URL: <https://shkola.in.ua/2244-vsesvitnia-istoriia-11-klas-ladychenko-2019-stand.html>
4. Полянський П. Б. Всесвітня історія : підр. для 11 класу (рівень стандарту). Київ : Грамота, 2019. 256 с.
URL: <https://shkola.in.ua/2242-vsesvitnia-istoriia-11-klas-polianskyi-2019.html>
5. Щупак І. Я. Всесвітня історія : підр. для 11 класу (рівень стандарту). Київ : Опіон, 2019. 256 с.
URL: <https://shkola.in.ua/2241-vsesvitnia-istoriia-11-klas-shchupak-2019.html>